

1125 2025

900jaar Blaasveld

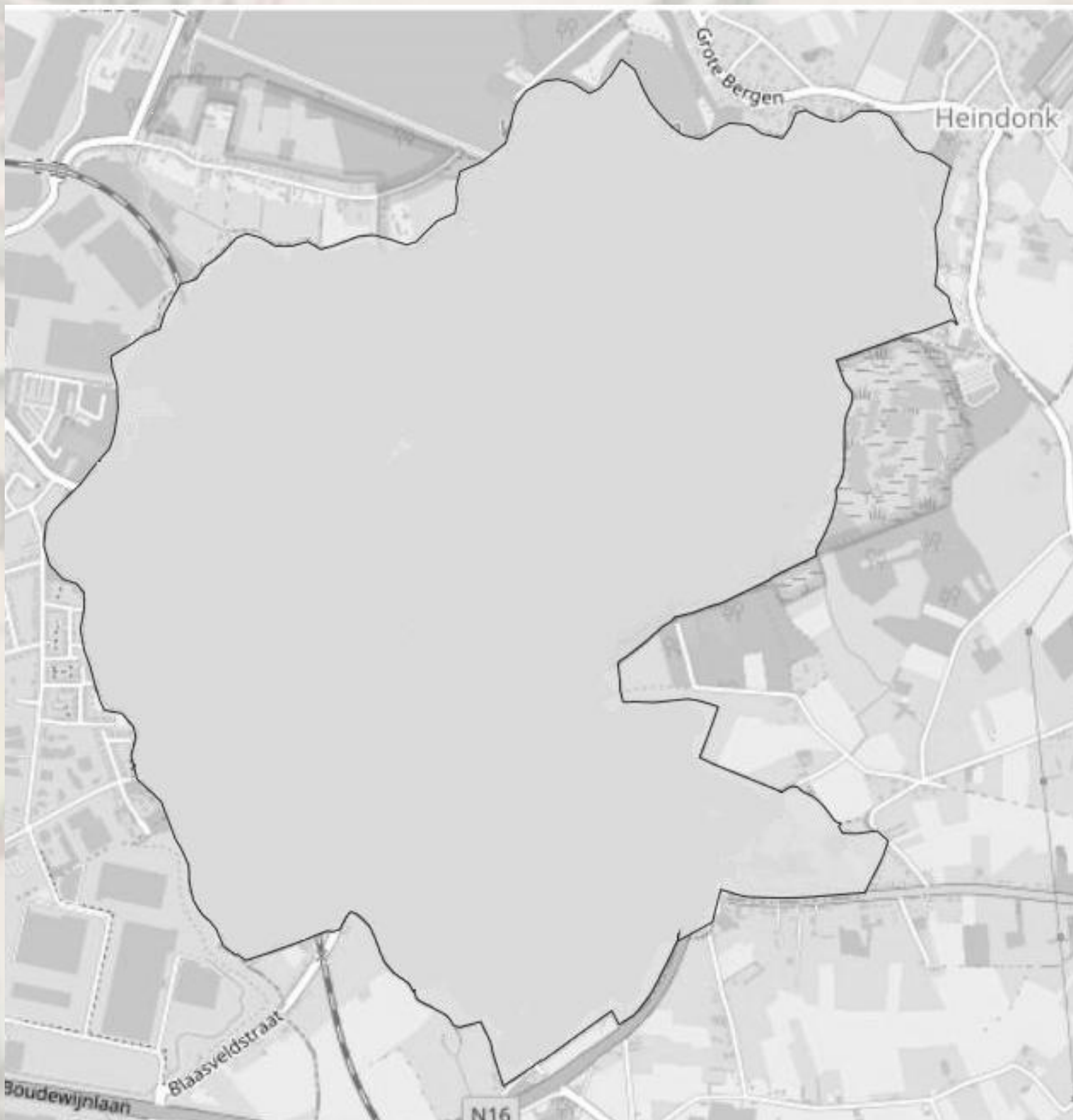
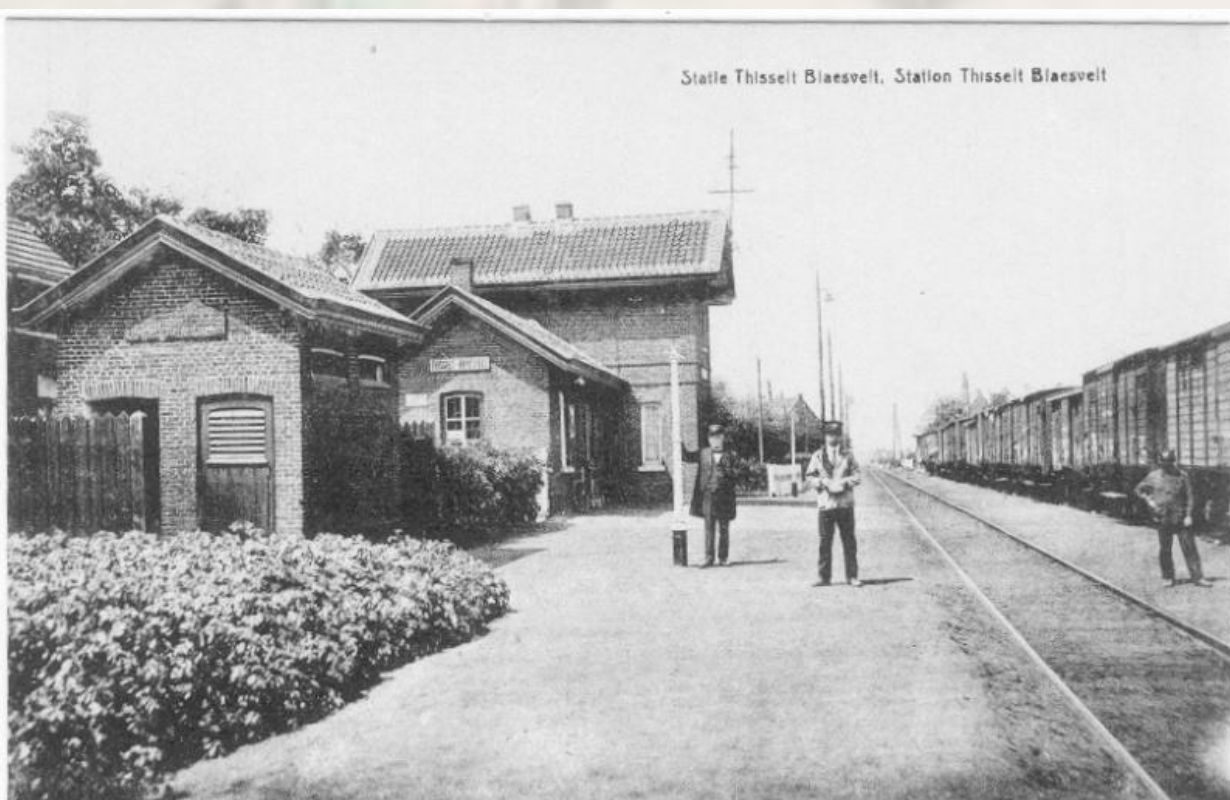
Blaasveld, dat door de fusie, een deelgemeente van Willebroek werd, is een dorp vol groene accenten.

Blaasveld heeft een oppervlakte van 450 ha en wordt begrensd door de zwarte beek tussen Willebroek en Tisselt, de Worfloop tussen Heffen en de Vekeloop en de grootbroekloop op de grens met Heindonk en Heffen.

Blaasveld heeft een rijk verleden, vol verhalen en bijzondere plekken. Wist je dat het gebied ooit deel uitmaakte van de Rupelzee? Dat legde de basis voor het Broek, een uniek natuurgebied. Al in de prehistorie woonden hier mensen, en in de middeleeuwen verrees er een kasteel waaruit de baronie Blaasvelt groeide. Er doen zelfs legendes de ronde over een ridder en zijn geliefde. Uit archeologische vondsten blijkt dat Blaasveld al bewoond was sinds de IJzertijd. In de 12e eeuw kreeg het dorp vorm onder de heerschappij van Ridder Sigerius I de Blaasvelt. In de Middeleeuwen speelden adellijke families zoals de Berthouts een belangrijke rol in de groei van Blaasveld.

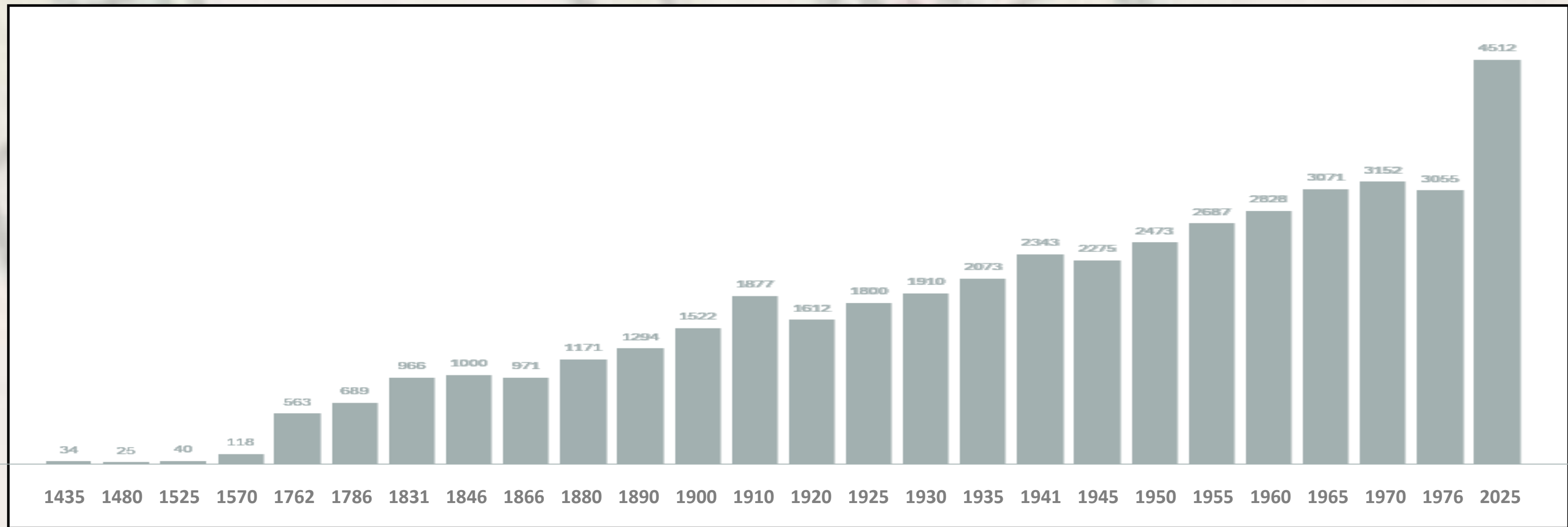
Ontdek dit jaar de rijke geschiedenis van Blaasveld in 4 deeltentoonstellingen

- Het verhaal van Blaasveld, een reis doorheen de tijd.
- Kent u ze nog? Bekende en minder bekende Blaasveldenaars.
- Blaasveld, het leven zoals het was.
- Oorlog en rampspoed in Blaasveldse velden.

Enkele cijfergegevens

- In 1686 is Blaasveld een dorp met 18 hutten, 1 brouwerij, 6 herbergen, 2 winkels en 1 kasteel
- In 1846 ontvingen 77 jongens en 49 meisjes de eerste lessen in de lagere school. In 1906 was er een gemeentelijke lagere school voor jongens en een aangenomen school voor meisjes. Ze waren gelegen in het dorp. De eerste school telde 2 onderwijzers en 131 leerlingen. In de tweede school trof men 2 onderwijzeressen en 124 leerlingen aan.
- In 1860 telde Blaasveld 96 landbouwers, die eigenaar waren van “een huis met erf” en waren er ook negen erfpachters.
- In 1906 telde men in Blaasveld 59 fietsen en 1 motorfiets
- In 1910 werd Blaasveld voorzien van een elektriciteitsnet
- Tot 1977 werd de politiemacht uitgeoefend door de burgemeester, bijgestaan door 1 veldwachter. Verder kon de gemeente ook een beroep doen op de rijkswachtersbrigade die in Blaasveld was gevestigd.
- In 1977 werd Blaasveld gefusioneerd met Willebroek en werd zo samen met Tisselt en Heindonk een van de deelgemeenten van Willebroek

Aantal inwoners van Blaasveld vanaf 1435 tot op heden

Hoe het begon

Het Holoceen of Alluvium is het geologische tijdvak waarbij ook bij ons het landschap werd gevormd. Het waterrijke gebied van onze contreien werd gevormd door de Rupelzee. In het **Atlanticum** (5500 - 3000 V.C) werd de brede Rupelvallei deels opgevuld met kleiige afzettingen en met organisch veenmateriaal afkomstig van de gemengde eikenbossen die toen bestonden. In de laaggelegen gebieden van het Broek langs de weg van de St. Franciscuskapel-Xaverius naar Het Fonteintje vind je hier nog delen van terug.

In dit moerassige gebied bleven sedimenten en fossielen van onder andere mammoet, oeros, wolharige neushoorn bewaard en werden bij werken of opgravingen teruggevonden.

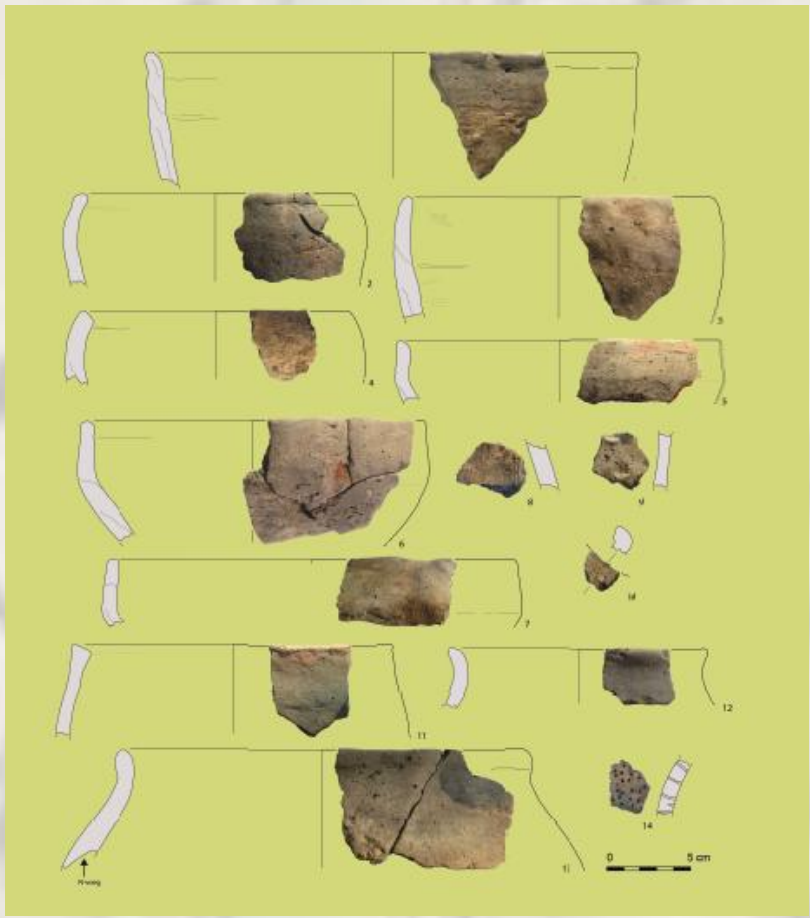
In die periode ontstaan ook stuifzandduinen of donken. Blaasveld is bijvoorbeeld gelegen op een hoogte van 5 tot 6 meter boven de zeespiegel. De Vossenberg is eveneens een herkenbare zandduin en ook de hoger gelegen landbouwgebieden van Blaasveld geven een hoogteverschil aan. Langs deze verhogingen ontstaan later de eerste verbindingswegen en nederzettingen. Ook de naam Heindonk met de Grote en Kleine Bergen is hierdoor ontstaan.

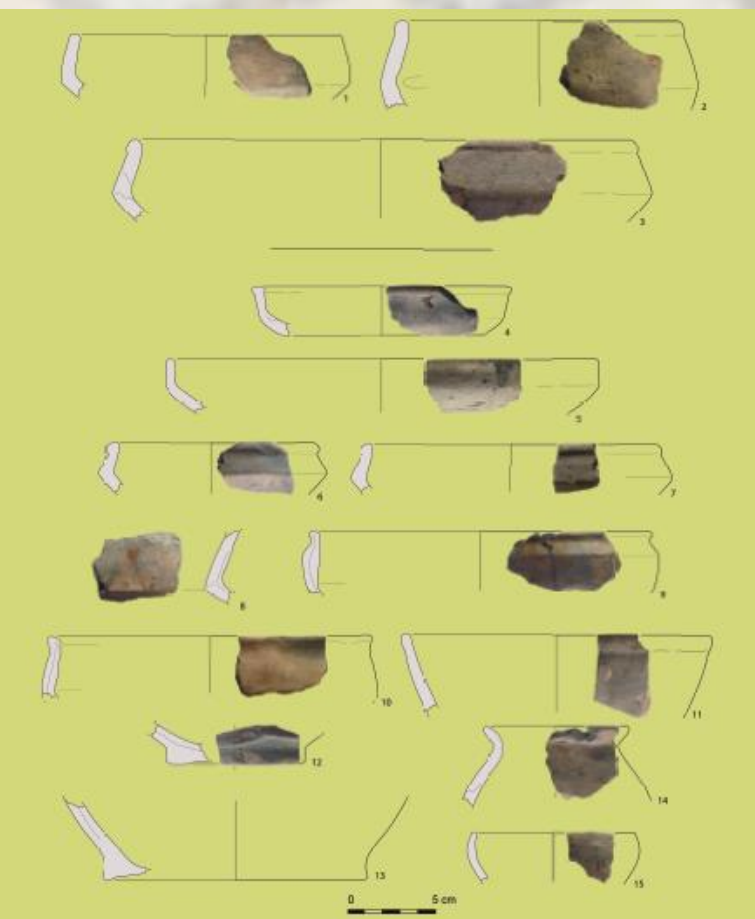
Het gebied aan de Kebbinglei werd bewoond in de IJzertijd, tussen 800 en 57 voor Chr. Er werden sporen van een spieker teruggevonden. Dit is een schuurtje dat meestal werd gebruikt voor de opslag van de oogst. Deze spiekers stonden meestal in de buurt van een boerderij.

De oudst bekende bewoners van het gebied leefden in het neolithicum. Uit die tijd zijn bewerkte vuurstenen en aardewerk gevonden. In de Kebbingen werden bij recente opgravingen sporen van bewoning gevonden uit de ijzertijd.

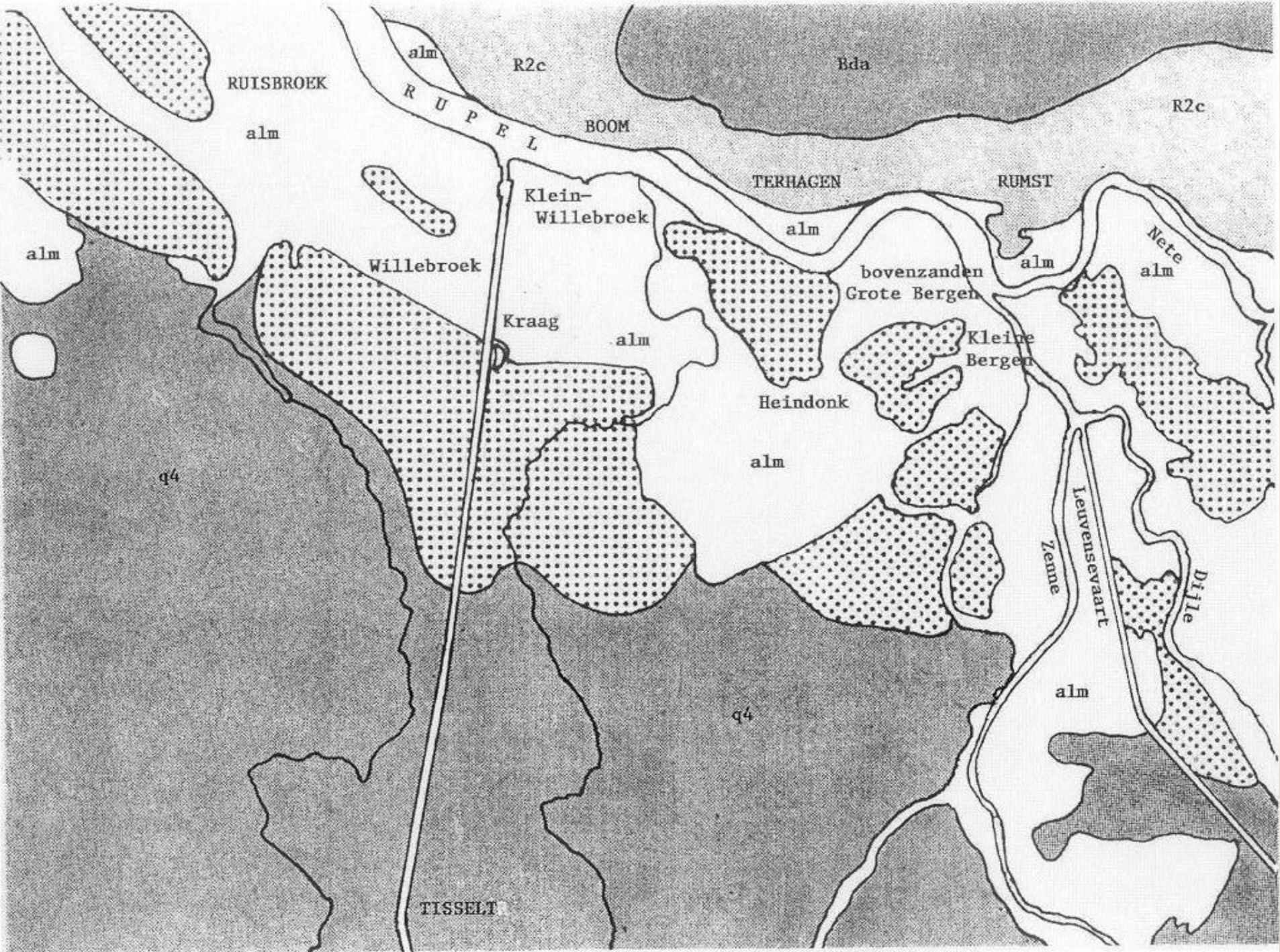
Mogelijk was er ook in de Romeinse tijd bewoning, zoals blijkt uit de aanwezigheid van de Venusstraat en twee heirbanen, waarvan de Mechelsesteenweg de belangrijkste was.

Bij de opraving werden grote hoeveelheden huisafval (aardewerken potten) teruggevonden zoals grote kookpotten maar ook tafelwaar zoals kommetjes, bekers en een kruikje. Verder werd er ook een maalsteen en enkele spinklosjes teruggevonden.

De sporen die aan de Kebbingen aanwezig waren, behoren vooral toe aan begravingen. Zo werden er elf crematiegraven gevonden die allen dateren uit de IJzertijd.. Bijzonder is de vondst van twee kringgreppels. Dit zijn restanten van een grafmonument of kleine grafheuvels. Rondom de grafheuvels werden vaak in de IJzertijd crematiegrafveldjes aangelegd, zoals ook in Blaasveld is gebeurd.

Geologische kaart van België (M.Mourlon ICM-MCI 1894)

Tijdens de 1ste eeuw ontstaan langsheen de belangrijkste wegen de eerste kleinere nederzettingen.

Sporen van Romeinse invloeden vind je onder meer terug in Heindonk langsheen de Rupel waar je op oude kaarten nog een versterking, het stendre of steendren, terug vind.

Ook is er sprake van een romeinse statio of mensio van waaruit later een dries en de eerste dorpskern van Blaasveld groeit.

Tijdens de 2de eeuw staan echter nog steeds grote delen van de Scheldestreek en dus ook van de Rupelstreek onder water. De bewoning blijft dus tot de 5de eeuw eerder beperkt.

Vanaf de 5de eeuw trekt de zee zich verder terug en verzand het landschap meer en meer. Tijdens de volgende eeuwen groeien de verschillende woonkernen dan ook aan.

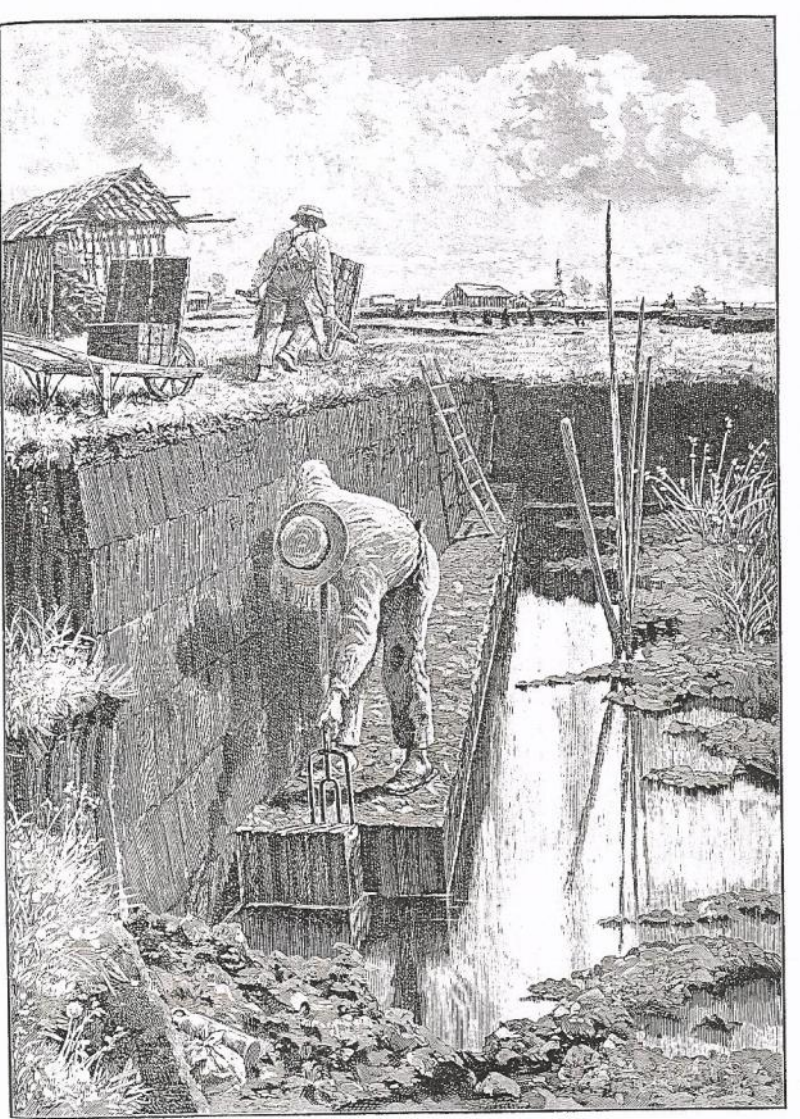

Plan met aanduiding van Kasteel Den Bocht en de Romeinse versterking, het Steendre, gelegen aan de Rupel in Heindonk (Kaart J. Derkenis 17de eeuw)

In de deels opgevulde riviermeanders is pas na de dijkwerken vanaf de 12de eeuw enige menselijke activiteit mogelijk en dan nog in zeer beperkte mate. Kronkel- en uiterwaarden (gebieden die tijdens de winter bij vloed overstromen) aan de rechter- en linkeroever bleven tot de grote waterwerken van 1860 onontgonnen.

Deze beemden en broekgebieden waren begroeid met elze- en wilgebosjes en riet. Het hout hiervan werd gebruikt voor rijshout voor de dijkenbouw en deels als brandhout.

De diepe veengronden (tussen de 3 en 7 meter) werden ontgonnen voor huisbrand en stalstrooisel. De typische trapvormige putten in het Blaasveldse Broek zijn hiervan de getuigen.

Turfstekers aan het werk

1125 — de eerste vermelding van Blaresfelde

Tijdens de 2de eeuw staan echter nog steeds grote delen van de Scheldestreek en dus ook van de Rupelstreek onder water. De bewoning blijft dus tot de 5de eeuw eerder beperkt. Vanaf de 5de eeuw trekt de zee zich verder terug en verzand het landschap meer en meer. Tijdens de volgende eeuwen groeien de verschillende woonkernen dan ook aan. Vanaf de 8ste eeuw is er reeds een beperkte woonkern op Krekelenberg.

De dorpsdries langsheen de belangrijke verbindingsweg van Mechelen via Heffen naar Dendermonde groeit verder uit. Op deze plek vormen een eerste pelgrimshuis en de eerste woningen de basis van Blaasveld. De driehoekige vorm van de dries, waar later het eerste bedehuis wordt gebouwd, is nog steeds herkenbaar .

In deze periode is er ook de eerste vermelding van een motte, een afgeplatte aangelegde aarden heuvel, op een hogere zandduin.

Deze situeert zich op de grens van de niet ingedijkte laaggelegen zone van het Rupelgebied en het bisschoppelijk Mechels gebied. Op deze motte wordt een houten vestingtoren gebouwd.

De loop van de Zwarte beek vormt een belangrijke grens bij het uittekenen van de machtsgebieden. Er ontstaan ook hier lokale dynastieën zoals ook deze van de Berthouts. Arnoud Berthout , ook “ De Draekenbaert “ genoemd, ligt onrechtstreeks aan de basis van de heerlijkheid Blaesvelt en claimt deze regio in evenredigheid met z’n militaire en politieke macht .

Voorbeeld van een mottekasteel in de Middeleeuwen

De naam Blaasveld, vroeger vermeld als Blaresveld of Blaresfeld, zou verwijzen naar een kaal, dor veld.

Een andere mogelijke verklaring van de naam is gelinkt aan de heilige Blasius . Op de grens tussen Mechelen en Blaasveld stond immers een kapel gewijd aan Sint-Blasius. Rond 1315 werd deze kapel vernield door een oproerige weversgilde. De kerk heeft nog steeds een relikwie van deze heilige die leefde in de 2de eeuw.

Ondanks er al eerdere sporen van bewoning zijn, is het pas begin 12de eeuw dat de naam van “Blaersvelt” wordt vermeld.

In de 12de eeuw verwerven de Berthouts, als voogd van het Mechels domein, het domein “*Blaersvelt*”. Het verworven leen wordt een feodaal goed van eerste rang. Blaasveld wordt dan voor het eerst vermeld. Op de hogere motte, gelegen aan het Rupelgebied en de grens met Mechelen ontstaat een verdedigingszone. Vermoedelijk wordt een houten verdedigings-toren gebouwd naar Keltisch voorbeeld, met bijhorende lemen woningen. Uiteindelijk evolueert dit naar een volwaardig slot.

In de 11de eeuw verwerven De Berthouts, de heerlijkheid Blaersvelt.

Er blijkt een binding met de Frankische vrijheer Walterus De Grimbergensis .

De adellijke familie Berthout groeit tot midden 14de eeuw uit tot een van de rijkste en machtigste families van de Nederlanden met een belangrijke rol in de hertogelijke raad van Brabant (het hoogste rechtscollege). Ze zijn tevens bedreven politieke strategen.

Blaasveld was in de middeleeuwen een leen van de heren van Grimbergen die er de hoge, middelbare en lagere rechtsmacht uitoefenden. Het was een feodaal goed van eerste rang. Het bezat een leenhof, een cijskamer met schepenbank, een drossaard, een stadhouder, een meier en zes schepenen, evenals het patrijzenrecht, het jachtrecht, het visrecht, het tiendenrecht, het keurerecht, het recht op de vierde schoof en de daaraan verbonden gronden. Verder bezat het ook nog 19 achterlenen met 42 bunder land, 20 bunder weiden en 3 bunder bos. Als krijsleendienst bezat het 3 krijgers te paard en 3 te voet.

Rond deze periode wordt de houten versterkingstoren op de motte vervangen door een stenen vierhoekig torengebouw, een donjon met ophaalbruggen en slotgrachten. Buiten de eerste wal ontstaat een leenhof.

Niettegenstaande men te Blaasveld het recht van Ukkel volgde, was men voor de cijsrechten op Grimbergen aangewezen.

Door de ligging aan de verbindingsweg van Heffen naar Dendermonde en de machtige invloed van de Berthouts werd er door de heren van Grimbergen een eerste bedehuis opgericht.

Hier ontstaat vermoedelijk de aanzet naar de oprichting van een zelfstandige parochie .

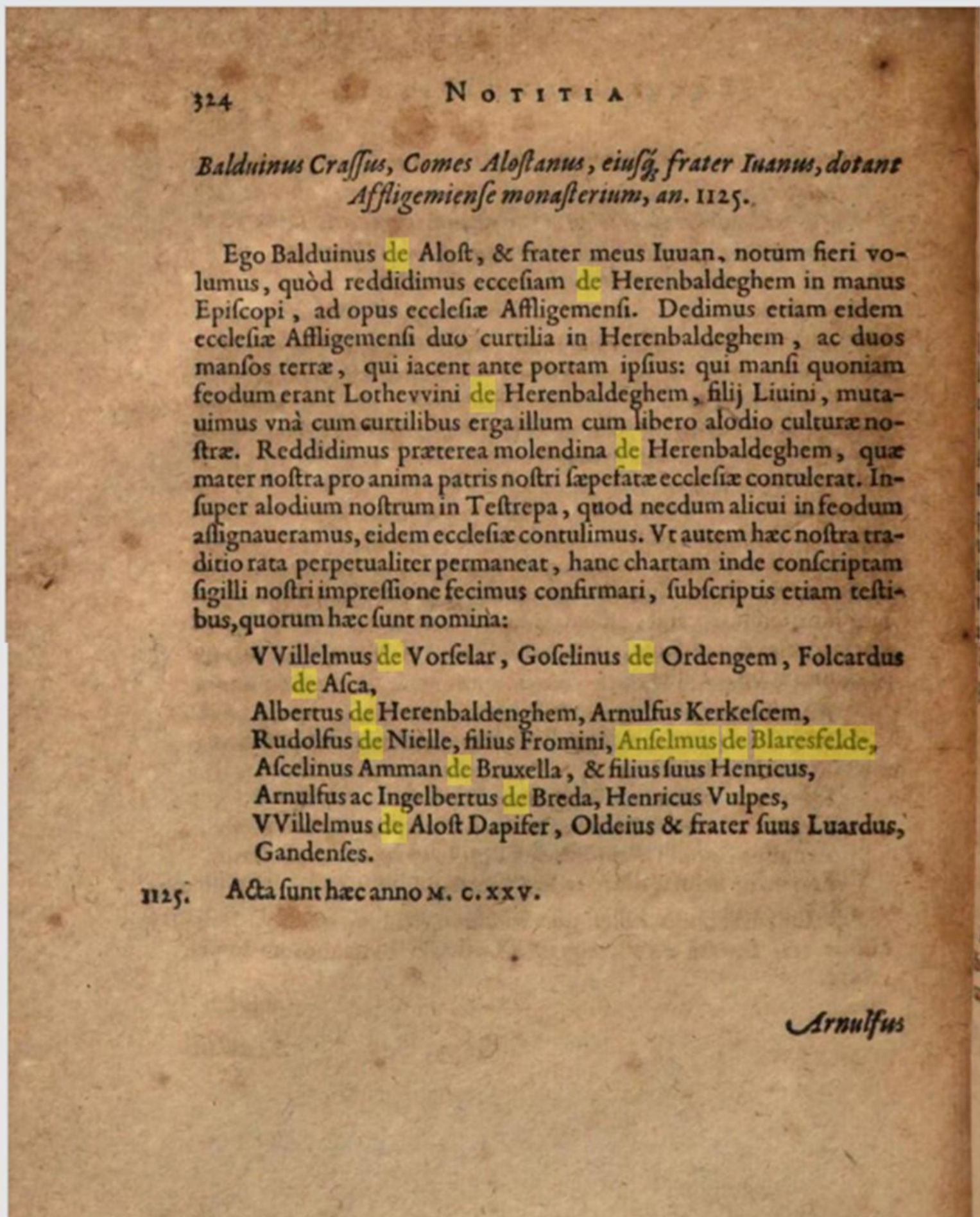
Wouter van Grimbergen (of Wouter I Draeckenbart) wordt als de stamvader van het geslacht van de Berthouts beschouwd. Wouter I de Berthout was heer van Grimbergen en Mechelen en voogd van Mechelen (1096-1110). Hij nam deel aan de Eerste Kruistocht. Na zijn thuiskomst ontgon hij grote gebieden ten noorden van Brussel en stichtte daar in 1110 (of 1128) de abdij van Grimbergen.

Hun ontvoogdingspolitiek ten opzichte van de graven van Leuven gaf aanleiding tot gewelddadige conflicten.

In de Grimbergse oorlog moesten, de Berthouts het onderspit delven. Uiteindelijk onderwerpen ze zich aan Hertog Godfried III van Leuven en worden zelfs trouwe vazallen van de hertogen van Brabant.

Grafmonument van de familie Berthout in de Sint-Romboutskathedraal in Mechelen

rijsarchief -Antwerpen-Beveren

In 1125 ontvangt Ridder Sigerius 1 De Blaersvelt (ook Siger of Zeger genoemd), van de Berthouts, de titel “heer van Blaersvelt” en wordt zo eigenaar van de belangrijkste motte van de streek.

Dit is de eerste keer dat in geschriften de naam Blaresfelde wordt vermeld.

Ridder Sigerius 1 verwerft naam en faam door zijn uitzonderlijke krijgsprestaties en wapenbroederschap en door zijn deelname aan de kruistochten.

Hij wordt door Walter Berthout geroemd als “*een ridder even hoogstaand door zijn adeldom, als beroemd om zijn dapperheid*”.

Ook zijn zonen Sigerius en Balduines delen in deze eer en zijn dochter Enghelberna, die ondertussen in de abdij van Evenbode (Averbode) verblijft, ontvangt het leen Rendelbeck van Leest.

De kasteelheren van Blaasveld

De eerste heer van Blaasveld die we in geschriften terugvinden is **Sigerius I de Blaersvelt**. In 1125 ontvangt Ridder Sigerius 1 de Blaersvelt, van de Berthouts, de titel “heer van Blaersvelt” en wordt zo eigenaar van de belangrijkste motte van onze streek. Nadien zijn er weinig gegevens terug te vinden. Pas in 1266 wordt de naam Arnoldus De Blarsvelt als getuige vermeld in een oorkonde van een schenking van gronden die De Wateringhe worden genoemd.

In 1290 wordt **Ridder Roelof Willem Pipenpoy** (* 1270 +1332) als heer van Blaersvelt vernoemd. Willem Pipenpoy, strijd mee in de slag van Woeringen aan de zijde van hertog Jan I van Brabant en is diens belangrijkste vertrouwensman. Hij verwerft daardoor het hoogste aanzien in macht en bevoegdheden. Hij is onder meer schepen en amman van Brussel, drossaard en seneschalk van Brabant en eigenaar van belangrijke domeinen en goederen. Zelf woont hij te Brussel in het slot Cantersteen. Door zijn invloed behoort “Blaersvelt” mee tot de hoogste heerlijkheden.

In 1328 bekomt hij van Hertog Jan III de toelating om een nieuwe weg aan te leggen wat mogelijk de huidige Bosdreef en verlengde naar de Venusstraat is en een weg door de heide naar het kasteel, de Mechelsebaan. Het aanleggen van deze weg had vooral een economische reden, er werd immers poortgeld opgelegd. Op een latere gravure van het kasteel is er een barbacane of poortgebouw afgebeeld.

Margaretha, zijn enige dochter, schonk het domein van Blaasveld en de goederen die ze te Merchtem bezat, als bruidsgeschenk aan **Jan Wytfliet**, een onechte zoon van Jan II van Brabant. Jan Wytfliet sneuvelde te Grave (Noord-Brabant) in een gevecht tegen de aanhangers van Jan van Cuyck. Na het overlijden van Margaretha Pipenpoy, die geen rechtstreekse erfgenamen naliet, gingen haar leengoederen te Merchtem over op de kinderen van haar oom Wouter, terwijl de heerlijkheid Blaasveld terugkeerde naar de hertogen van Brabant.

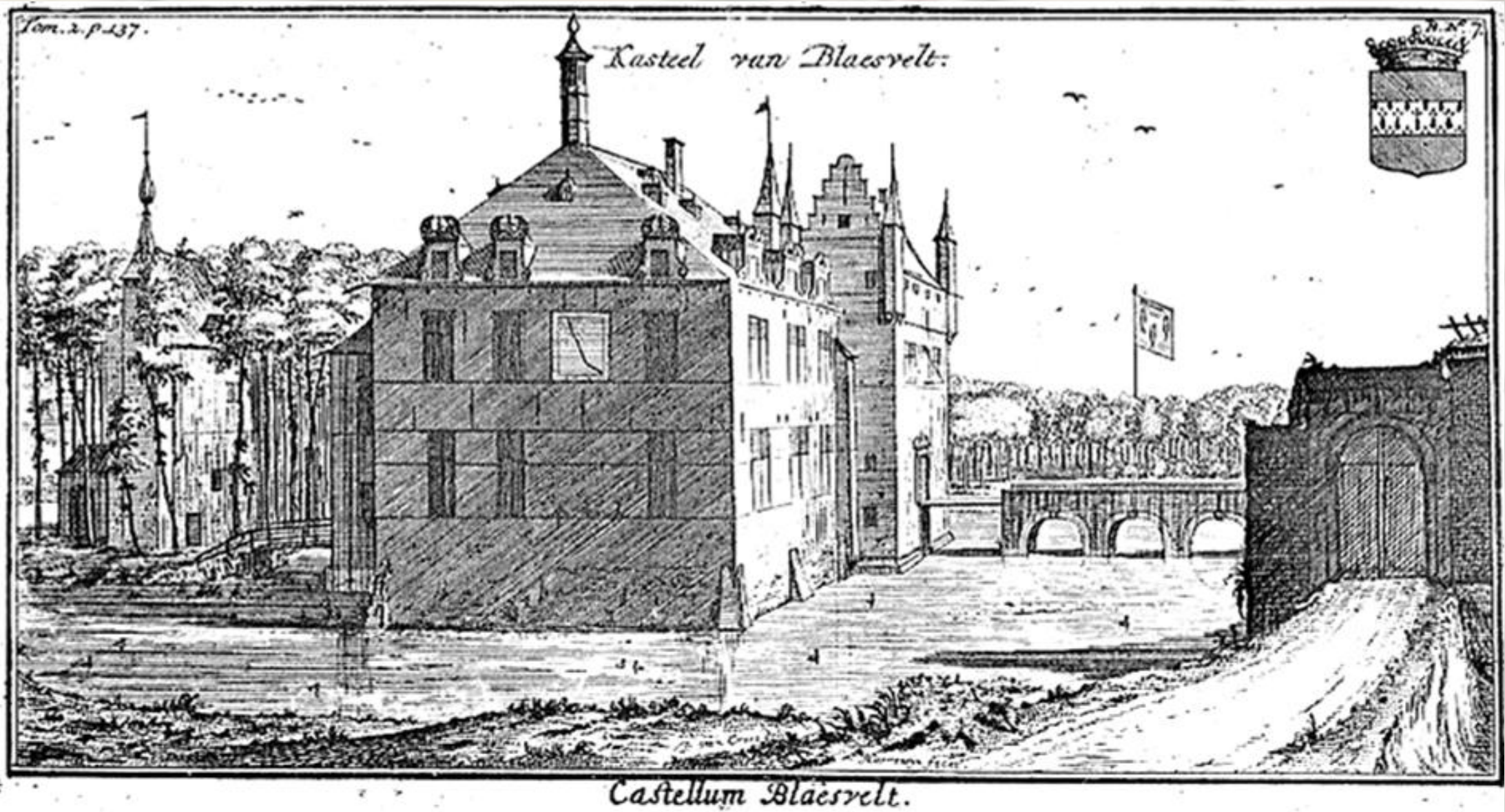

In 1323 stichtte Roelof Willem Pipenpoy de eerste kerk van Blaasveld ter ere van het H. Kruis. De familie Pipenpoy voerde *in blauw drie afgeknotte leliën*, al tonen verschillende zegels van Roelof Pipenpoy aan dat hij dit wapen brak met een schuinbalk.

In 1364 wordt het land van Blaasveld verkocht aan **Jan van Bouchout** en vervolgens in 1371 verkocht aan **Robrecht Tencke**, alias de Maerschalc, kamerheer en hofmeester van graaf Lodewijk van Vlaanderen.

Nadien kwam het achtereenvolgend in het bezit van de families **Sanders**, **Van der Bruggen** en **Prant**.

Uit zijn huwelijk met Anna van den Brande had Joost de Prant meerdere kinderen, waaronder Adolf, gouverneur van de stad Brussel en van het kasteel van Aire, die hem in de heerlijkheid Blaasveld opvolgde.

*1687 - Door baron Jacques III Le Roy *1633 +1719, als historiograaf en vertrouwenspersoon van de toenmalige hertog ontstaat een boek “Prospectus Castellorum et praetortorum Procerum & Nobilium Brabantiae” waarin het “Castellum Blaesvelt ” voor het eerst wordt afgebeeld. De gravure wordt gemaakt door de gerenommeerde graficus Jacobus Harrewijns.*

Dit is de enige afbeelding waar het volledige kasteel met de slotkapel en een van de toegangsbruggen over de slotgracht afgebeeld is. De kapel staat hier achter het kasteel in de richting van de Fonteindreef. Op de prent herkennen we ook nog de donjon, de eerste stenen woon - en verdedigingstoren, hier reeds verbouwd tot kasteeltoren. Opmerkelijk is het vaandel die het zegel toont van de familie Tencke. Het wapenschild vertoont 3 verticale zilveren vissen op blauwe achtergrond en kan als wapenschild van Blaasveld worden beschouwd .

Wapenschild Jan Van Wytfliet

Adolf de Prant trad in het huwelijk met Margaretha van St.-Aldegonde, dochter van Nikolaas, heer van Noircarmes. Zijn zoon Karel erfde Blaasveld maar liet het domein over aan zijn broer **Hugo de Prant** die in 1566 met Clara d’Affaytadi, dochter van de heer van Gistel, in het huwelijk trad.

Op 1 april 1647 werd de heerlijkheid Blaasveld, ten gunste van zijn zoon **Cosmas de Prant**, burgemeester van Mechelen, door Philips IV, koning van Spanje, tot baronie verheven. Cosmas de Prant, die in 1650 kinderloos overleed, was getrouwd met Margaretha van Hoorne, enige dochter van Gaspard van Hoorne, secretaris van de stad Mechelen. Het kasteel wordt door Cosmas en Margaretha omgebouwd tot een residentieel verblijf. Baron Cosmas en Margaretha bezitten het prachtige pand aan de Veemarkt te Mechelen (deel van het St. Romboutscollege), maar verblijven meer op het kasteel te Blaasveld.

Vier dagen voor zijn dood had hij zijn nicht Bernardine Montmorency – die later trouwde met **Balthazar van Ongnies**, graaf van Coupigny en baron van Pamel – tot erfgename van zijn goederen aangesteld.

Na Balthazar van Ongnies, werd het domein van Blaasveld achtereenvolgens eigendom van :

- Cosmas-Claude van Ongnies**, graaf van Coupigny en baron van Blaasveld;
- Ferdinand-Jozef-Karel van Ongnies**, eveneens graaf van Coupigny en baron van Blaasveld;
- Maximiliana-Theresia van Ongnies**, gravin van Coupigny en barones van Blaasveld, enige dochter van vernoemde heer. Ze trad in het huwelijk met Ferdinand-Gaston-Jozef-Alexander, hertog van Croy en overleed kinderloos.

Blaasveld kwam nadien in handen van haar nicht Maria-Magdalena-Jozefa-Hendrika van Ongnies, die in het huwelijk trad met **Louis-Octave, graaf van Argenteau**, de laatste baron van Blaasveld.

Het domein Blaasveld blijft gedurende jaren in handen van de familie van Ongnies.

In 1807 tenslotte huwt Gravin en erfgename Marie Henriette Octavie Ghislaine van Ongnies (*1787 +1866) met **Charles Joseph de Lalaing , graaf de Mérode, de Lalaing en Hoogstraten**, markies van Groot Spanje. Een van hun 4 zonen is Frederik de Mérode.

Leden van de familie de Lalaing frequenteren koninklijke en keizerlijke hoven, leveren ministers, ambassadeurs en zijn private raadgevers van vorsten en militaire leiders. Ze zijn lid van de Orde van het Gulden Vlies, van de Orde van Malta en van nog meer adellijke genootschappen. De naam Château de Blaesvelt wijzigt in Château de Lalaing.

In het begin van de 20ste eeuw is het kasteel bouwvallig en een groot deel van het vroegere kasteel, samen met de slotkapel wordt daarom afgebroken.

Er wordt een nieuw en kleiner kasteel gebouwd.

Maria Anne Ghislaine Alexandrine Louis Théodore gravin d' Argenteau, dochter van Marie Henriette Octavie Ghislaine van Ongnies en Charles Joseph de Lalaing, erft vervolgens het kasteel. Zij huwt met **Jozef Alexander François, graaf van Maldegem**, Kapitein van de grenadiers bij Prins de Ligne en Grootmeester aan het hof van hertog Karel. Maria Anne overleed in Luik, haar lichaam werd clandestien naar Blaasveld gevoerd en in de kerk begraven . Hun zoon **Max, graaf de Lalaing**, ambassadeur van Leopold 1 in Spanje en hun dochter worden erfgenamen. De dochter huwt met August Charles, baron van d'Overschie de Neeryssche en hadden één zoon, **Baron Arthur d' Overschie**. Hij erft uiteindelijk het domein met het kasteel samen met 145 hectaren landerijen en boerderijen.

Na zijn overlijden in 1883 wordt het kasteel en de bijhorende gronden verkocht en is het niet langer meer in handen van de adel. Na een lange periode van leegstand wordt het kasteel in 1946 afgebroken en vervangen door een villa.

Een deel van de oorspronkelijke slotgracht wordt opgevuld met het puin van het kasteel. De buitenste gracht aan de rand van het domein wordt grotendeels behouden. Een beeld in zandsteen , een leeuw, wordt nog teruggevonden en staat nog op de oude waterput in het domein. Buiten de slotgracht wordt later nog een arduinen ornament gevonden.

Een groot deel van het domein maakt nu deel uit van het Natuurpark Het Broek. De oude wegen naar het kasteel zijn nog duidelijk zichtbaar in het landschap en zijn nog steeds in gebruik.

1323 ... het ontstaan van de parochie

Vanaf de 6de eeuw doet het christendom in onze contreien zijn intrede. Na het doopsel van Clovis, de eerste katholieke koning van het Frankische rijk, trachtten predikers en kloosterlingen de heidense nederzettingen te kerstenen.

De Heilige Lambertus is in de streek een leidende figuur. Ook Amandus, de latere patroonheilige van deze parochie, stichtte in België en Noord-Frankrijk de eerste kerken.

Rond 915 beheren de bisschoppen van Luik het Mechels domein Blaesvelt, later zal hieruit de parochie ontstaan.

Amandus van Maastricht, was een 7e-eeuwse missiebisshop en stichter van kloosters en kerken in België, Noord-Frankrijk en Baskenland. Hij was enkele jaren bisschop van Maastricht.

Er wordt vermeld dat het beeld van St. Amandus in de huidige kerk een miniatuur van dit eerste bedehuis in z'n linkerhand draagt.

Vanaf de 8ste eeuw is er een beschrijving van het ontstaan van een pelgrimshuis in een kleine woonkern van de villiae (dorp). Dit pelgrimshuis is gelegen langs de handelsweg en een belangrijke heerbaan, van *“Mecchele naar Termonde”*, op de splitsing van een *“deverticulum”* een secundaire weg in het Romeinse Rijk, die langs de motte (de basis van het latere kasteel) leidt naar Rumst.

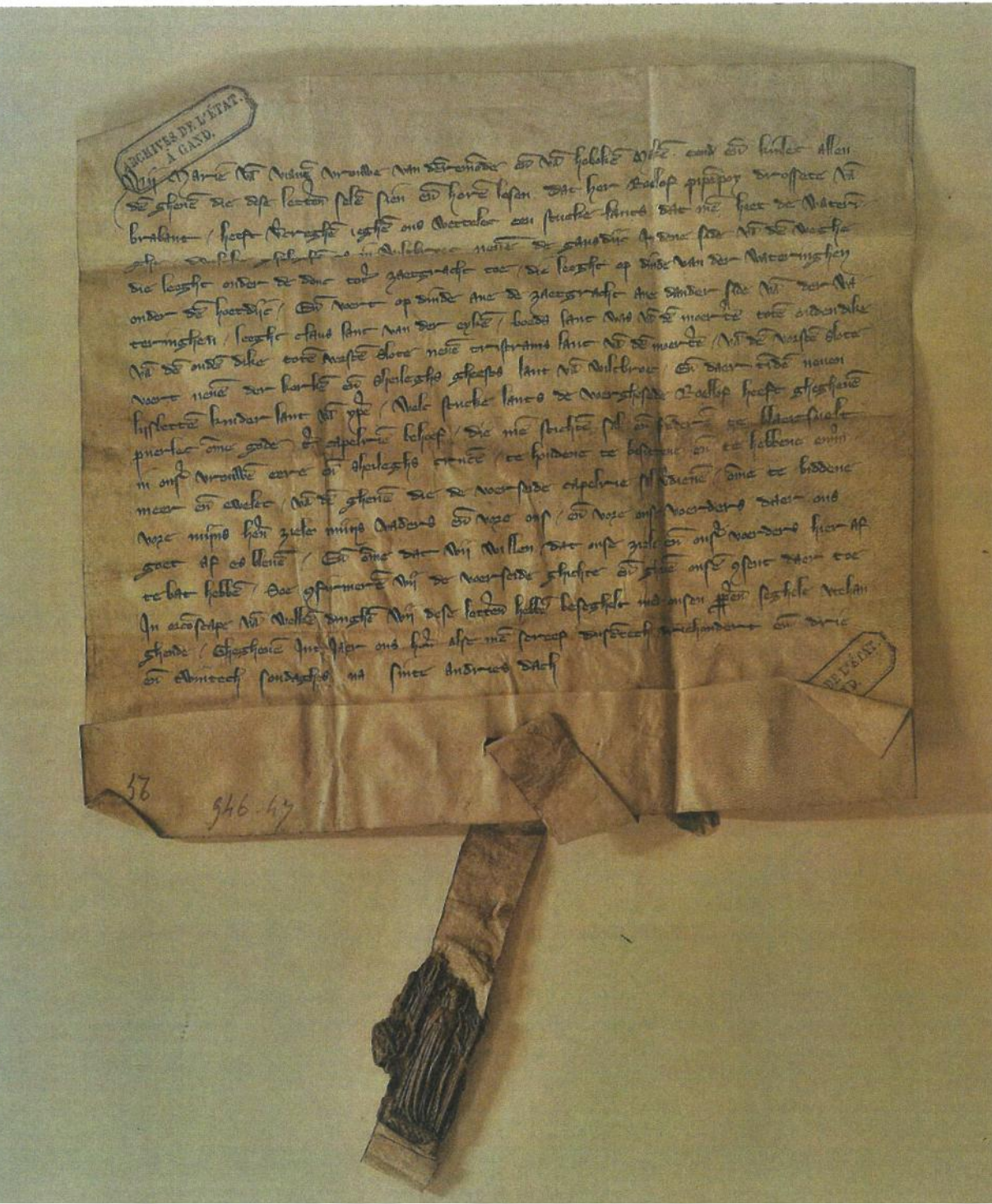
In 1323 koopt Roelof Pipenpoy een stuk grond “Wateringhe” genoemd, van Maria van Vianden, wat later Blaesveltlant wordt.

Op deze plek wordt door zijn toedoen het eerste dorpskerkje gebouwd. Deze eerste kerk was gewijd aan de patroonheilige St. Amandus en aan O.L. Vrouw en Het Heilig kruis.

Roelof Pipenpoy was ridder en leenman van Heinric van Viaenen, heer van Grimbergen. Door zijn relatie met de hoge adel kon Roelof Pipenpoy dit recht uitzonderlijk verkrijgen.

Zeer opmerkelijk is een eerdere oorkonde van 1266 waarbij Arnoldus de Blarsvelt getuige was van een schenking aan Roelof Pipenpoy en waarin eveneens De Wateringe vermeld wordt. Arnoldus de Blarsvelt was leenman van Maria, gravin van Vianden en vrouwe van Grimbergen en Perwez. Ridder Pipenpoy bezat dus al een groot deel van de gronden, de Wateringhe genoemd en waaraan hij in 1323 nog een groot deel toevoegde door de aankoop van het deel dat aan Maria van Vianden toebehoorde.

Ook na de bouw van een eerste kerkje blijft de parochie nog enige tijd afhankelijk van de parochie Heffen die een hogere status bezit.

Oorkonde van 1323 van de verkoop van het stuk land “de wateringhe”aan Roellof Pipenpoy waarin Maria van Vianden, vrouwe van Dendermonde en van Hoboken, bekend maakt dat Roellof Pipenpoy, drossaard van Brabant, legaal een stuk land van haar heeft gekocht, de wateringe genoemd, gelegen bij Willebroek (Wiltbrouc), nabij Gaesdyk en dat hij het gaf uit liefde voor God, aan de priester die de kapel zal dienen die ter ere van Blaersvelt , ter ere van Onze Lieve Vrouw, en Het Heilig Kruis, op voorwaarde dat de genoemde priester zal bidden voor de genaamde Maria, voor haar vader en voor de opvolgers .

Zij verklaart en bevestigt deze brieven voor echt door hiertoe haar zegel aan te brengen.

De Parochie Blaasveld maakte in de XIVde eeuw deel uit van het bisdom Kamerijk, Aartsdiakonaat Brussel en de dekenij Brussel.

In 1560 maakte het deel uit van het bisdom Mechelen en dekenij Brussel. Vanaf 1830 werd dit dekenij Mechelen en in 1873, dekenij Boom.

Illustratie uit *Visitatieverslagen van Paulus Pelsmaker*, door Constant Van de Wiel. Uitgave van het Belgisch Centrum Landelijke Geschiedenis. Publicatie nr. 117. Leuven, 1997.

De parochie Blaasveld behoorde van 1573 tot 1596 tot de dekenij Vilvoorde, die 39 parochies omvatte. Ze strekte zich uit in de brede omgeving van Mechelen. Enkel de vijf parochies van het latere *districtus civitatis Mechliniensis* (Heffen, Leest, Hombeek, Muizen en Hombeek, gelegen ten Zuidwesten van Mechelen, evenals Bonheiden) behoorden niet bij de dekenij Vilvoorde, die gelegen was aan de zuidelijke rand van de gelijknamige dekenij.

De stad Mechelen en deze zes parochies waren als het ware omringd door de 39 parochies van de dekenij Vilvoorde. Een eigenaardige situatie waaraan in 1596, toen de dekenij Vilvoorde werd afgeschaft, een einde kwam.

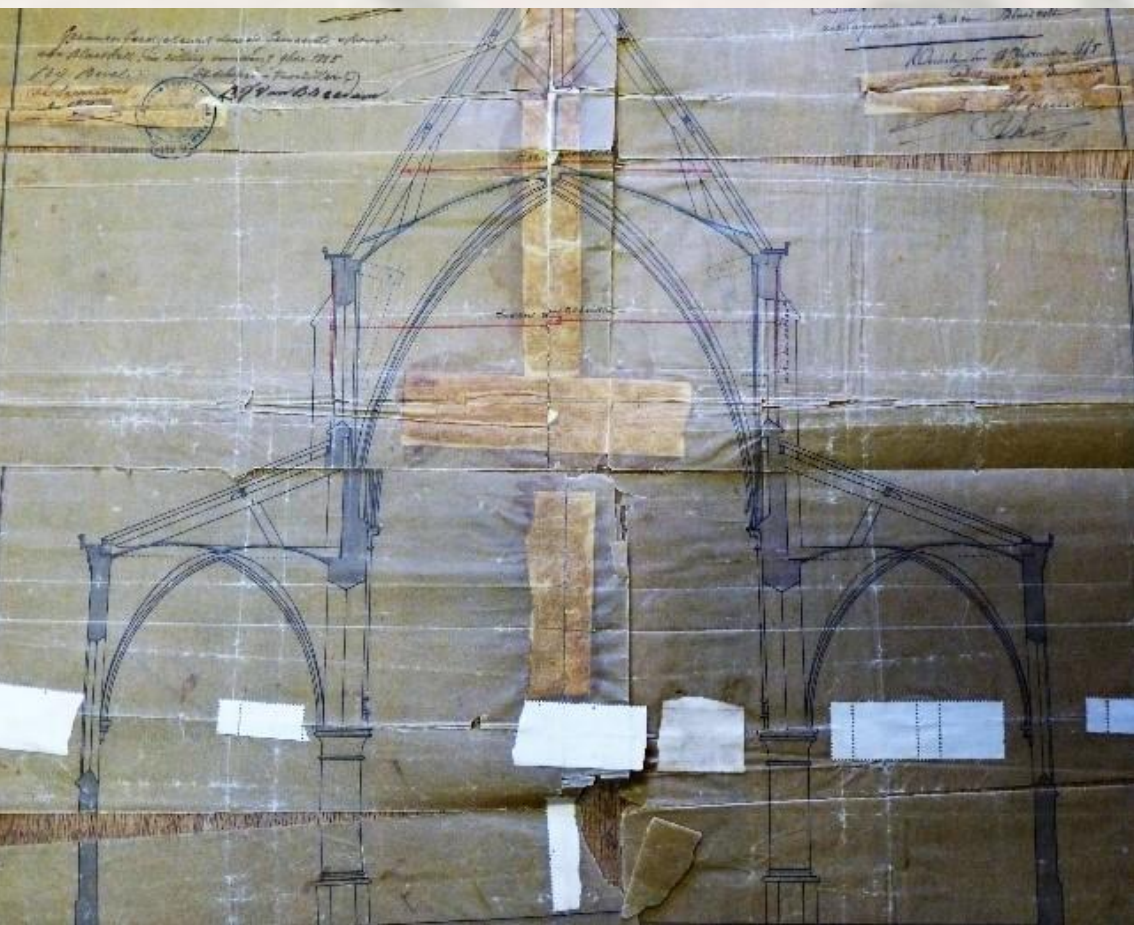
In 1618 kreeg de parochie een eigen bedienaar. Tot dan was de pastoor van Willebroek hiervoor verantwoordelijk.

Van het eerste kerkje zijn er weinig gegevens. Op een afbeelding op een kaart van “Charter Flandre “uit 1500 zien we het kerkje met twee vensters aan elke zijde en een toren ernaast in de vorm van een peperbus.

Bij het oudste deel van de kerk, later het hoogkoor, is er in de buitenmuur nog een hoge plint in zandsteen. Deze stenen zijn mogelijk afkomstig van het “steendren”, de voormalige Romeinse verdedigingstorens langs de Rupel. Deze zandstenen zouden ook voor de bouw van St. Nikolaaskerk te Willebroek zijn gebruikt .

Mogelijk ligt onder het verhoogde deel van het hoogkoor nog de basisvloer van deze eerste kerk.

Een “Caerte figurative van het casteel tot Blaesvelt “van landmeter J.B. Van Nieuwenhuysse werd gemaakt in 1781 als kadasterkaart van Blaasveld. Hier is de toenmalige kerk en de pastorij te zien in een perspectieftekening.

In de 19de eeuw was de kerk te klein geworden en werden plannen opgevat om de kerk te vergroten. Provinciaal architect Schadde kreeg hiertoe de opdracht.

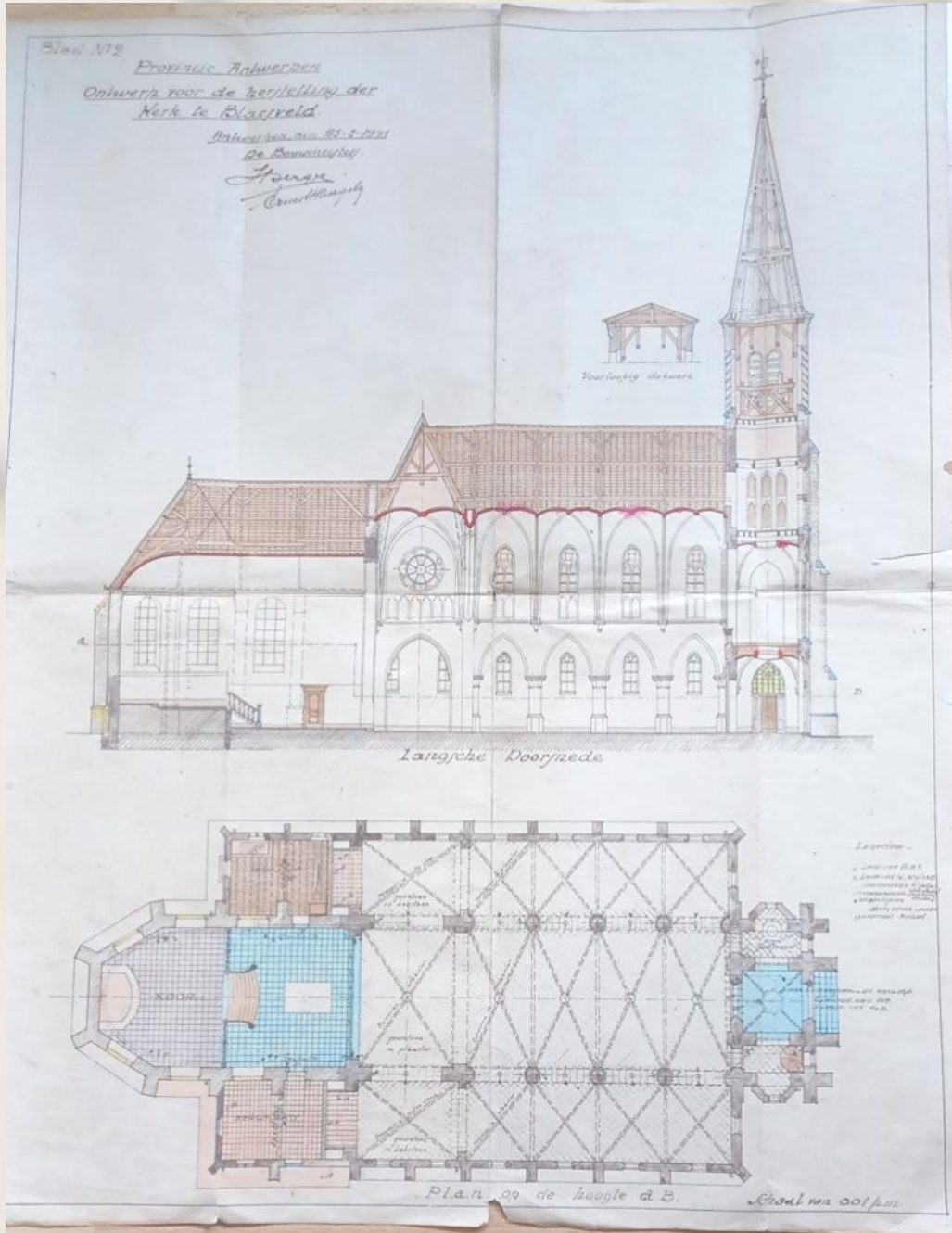
“Het plan der kerk is gemaakt door Mr. Schadde. Provincialen bouwmeester dy is aangenomen door Mr. Van Liempt, wonende te Turnhout aan den prijs van 32,800 fr.,

Maar naderhand heeft men nog 1,200 franks moeten bijgeven voor de onvoorziene bijwerken zoodat de nieuwe Kerk en 't geheel gekost heeft 31,000:

't is in het jaar 1865 dat zij gebouwd en voltrokken is. Quad attestor Jos.B.Pelgrims, pastor in Blaesvelt“.

Tijdens de eerste Wereldoorlog werd de kerk grotendeels vernield. De nieuwe kerk werd ontworpen door Architect Careels Edward:(1857 +1933). In zijn functie van provinciaal bouwmeester drukte hij zijn stempel op vele gebouwen in onze regio, maar vooral ook bij de naoorlogse restauraties en heropbouw. Hij kreeg onder andere les van Joseph Schadde. Een van de eerste opdrachten als provinciaal architect was het ontwerp van de parochiekerk van Klein-Willebroek.

In 1921 maakt hij de plannen voor de restauratie van de St.Amanduskerk in Blaasveld

Blaasveld wordt een baronie

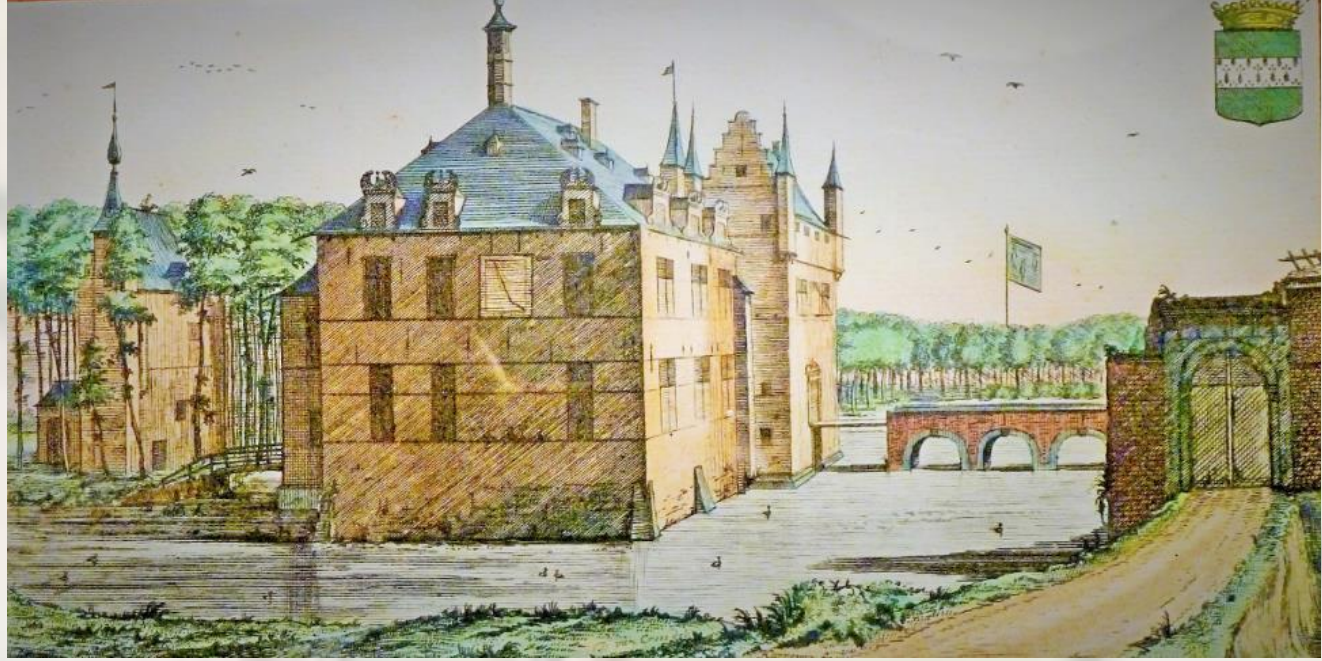
Cosmas de Prant was erfgenaam van de heerlijkheid Blaasveld. De familie de Prant waren afstammelingen van de oude adel van Kortrijk en Nieuwenhuize. De familie regeert ongeveer twee eeuwen over Blaasveld.

Cosmas de Prant huwde met Margaretha de Hornes, een afstammelinge van de heren van Gaasbeek.

Voor de diensten die hij en zijn voorouders hadden bewezen, werd Cosmas de Prant in 1647 door Philips II, koning van Spanje, tot baron van Blaasveld verheven. Blaasveld verkrijgt hierdoor ook een belangrijke hogere recht- en schepensbank.

Cosmas de Prant was van 1602 tot 1638 tevens procureur, schatbewaarder en burgemeester van Mechelen. Hij bezat in Mechelen een herenwoning, het huidige St.Romboutscollege. De grote ingangsdeur van het collegegebouw draagt nog steeds hun wapenschilden.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote. Het kasteel was een van de grootste in België. Het kasteel was een van de grootste in België. Het kasteel was een van de grootste in België.

Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

Zij waren de laatste van deze familie die het kasteel bewoonden. Zij stierven kinderloos.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

Cosmas de Prant overleed in 1650, zijn echtgenote overleed in 1667. Cosmas de Prant en Margareta van Hornes werden begraven in de kerk van Blaasveld. Hun graven bevinden zich bij het hoogkoor en worden met marmeren grafplaten afgesloten. Hun wapenschilden met daarop een baronskroon prijken bovenaan.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

Een unieke afbeelding van Baron Cosmas de Prant, hier afgebeeld als overhoofdman van de schuttersgilde St. Sebastiaan te Mechelen.

Het schilderij “Vergadering v.d. gezworenen” vanJ ean van Bologne, toont alle overhoofdmannen van de Mechelse gilden.

(detail uit Vergadering van de oude gezworenen, 1618. Mechelen, Hof van Busleyden, inv.S/48. Foto © Lieve van der Biest)

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

Nadat einde 16de eeuw de kerk werd getroffen door overstromingen en vernield werd door godsdienststroeabelen, werd in 1631 de kerk heropgebouwd door baron Cosmas de Prant en Margaretha de Hornes

Daar Cosmas en Margareta de nieuwe kerk lieten bouwen planden ze vermoedelijk hun begraafplaats al onder de zone waar later het hoogkoor werd opgebouwd.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

De Prants waren een van de rijkste families van de Nederlanden. Het kasteel van Blaasveld was het vasteverblijf van Cosmas de Prant en zijn echtgenote.

Blaasveldse monumenten in beeld

Pastorij

De eerste pastorie dateerde van 1871 maar werd in 1914 bij het begin van de Eerste Wereldoorlog volledig vernield. De huidige pastorie van Blaasveld dateert van kort na de Eerste Wereldoorlog. Na de eerste Wereldoorlog werd de pastorie heropgebouwd. Het resultaat was een neoclassicistisch-getint gebouw met een schilddak bekroond met een driehoekig fronton met een ovaal venster. De andere vensters zijn rechthoekig met een gecementeerde omlijsting en hebben arduinen lekdrempels. Na het overlijden van de laatste Pastoor Suykens in 2013 kwam de pastorie leeg te staan en werd er beslist om de Kerkfabriek van Blaasveld te laten fuseren met de Kerkfabriek van Willebroek. De pastorie werd recent samen met het gemeentehuis verkocht en zullen omgebouwd worden tot woonentiteiten.

Gemeentehuis

Het eerste gemeentehuis, het gebouw met witte voorgevel, werd in 1835 opgetrokken onder het bestuur van burgemeester Wouters de Jauche. Het bevatte onder meer een voorportaal, een vergaderzaal, evenals burelen voor de secretaris en de burgemeester. Qua openbare verlichting was de lantarenpaal vooraan één van de twee lantarens met petroleum die Blaasveld in 1907 telde. Het gemeentehuis werd eveneens tijdens de Eerste Wereldoorlog in een puinhoop herschapen. Het werd nadien voor afbraak openbaar verkocht aan Carolus Verschuieren, landbouwer te Heffen. Het nieuwe gemeentehuis werd naast de pastorie gebouwd. Het werd in 1921, onder het beleid van burgemeester Ludovic Lefebvre, in gebruik genomen.

Een arduinen trap met 5 treden leidt naar de imposante dubbele inkomdeur. In de brede inkomhal waren links de loketten en rechts twee kantoren. De achterste ruimte was een ruime kamer met een erker die uitgaf op de tuin. Onder de trap was er een deur naar de kelder. De tweedelige houten trap leidde naar de raadzaal en twee kleine kantoren. Via een centrale hoge dubbele deur kwam men de raadzaal binnen. Dit was een grote ruimte die de volledige breedte van het gebouw innam.

Het interieur was in zeer impressionant. Er lag een eiken parketvloer en een vrij grote schouw in Vlaamse stijl vormde de achtergrond van de vele raadszittingen, officiële samenkomsten en huwelijken, die aan de grote eiken tafel plaatsvonden. Drie hoge ramen brachten licht in de ruimte en op de muren waren ornamenten aangebracht. Deze waren allemaal verschillend en refereerden aan de vroegere Blaasveldse brouwerijgeschiedenis die zich op die plaats afgespeeld had. Na de fusie in 1977 kreeg dit gebouw een andere invulling. Jarenlang was er het postkantoor en de administratie van De Polder in gevestigd. Later werd het gebouw overgedragen aan VZW De Meerpaal.

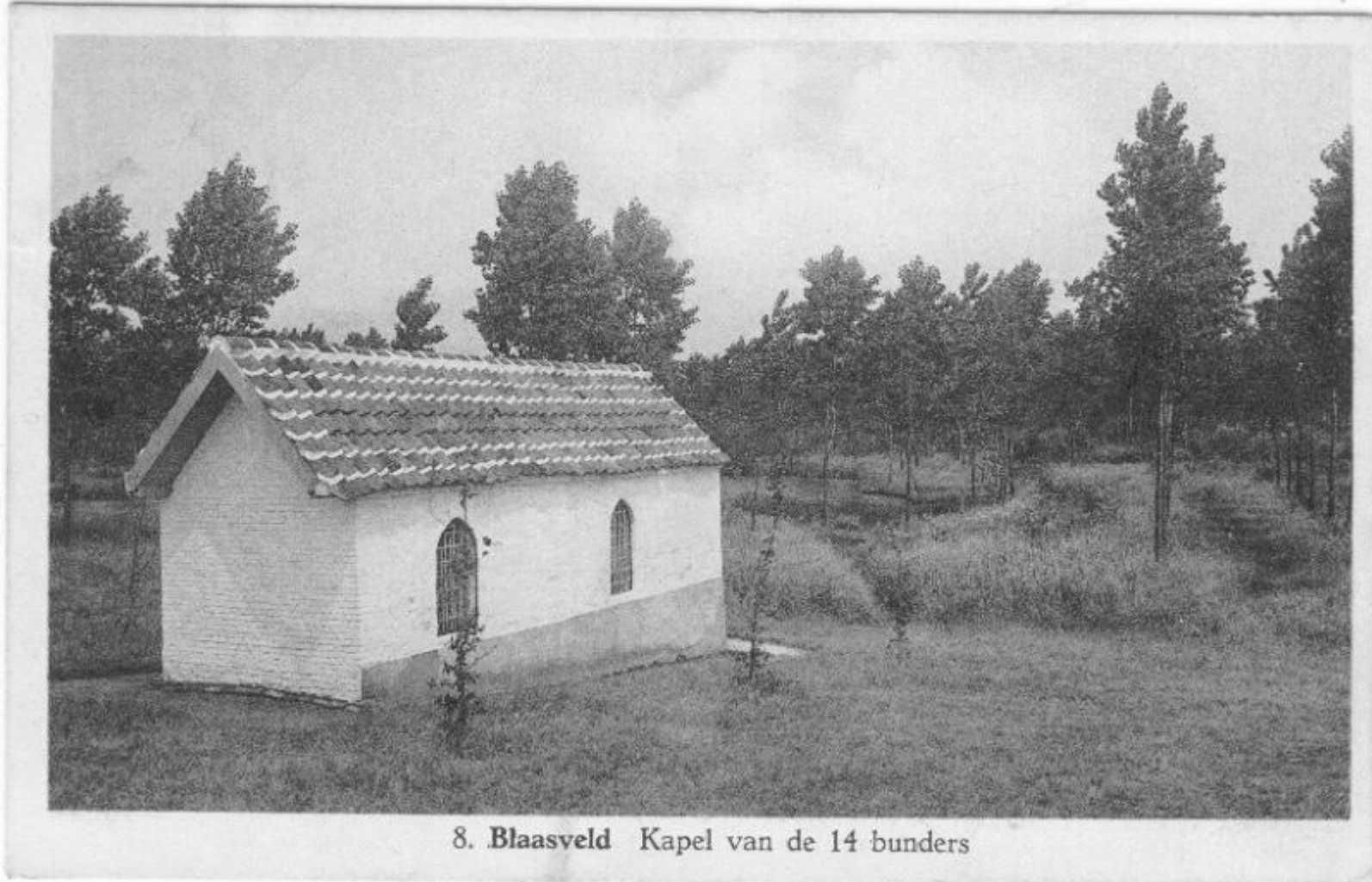
Enkele van de ornamenten die de muren van de raadzaal sierden

Kapelletje van de Veertienbunders

Aan de rand van het Blaasvelds Broek staat het Kapelletje van de veertienbunders.

In Blaasveld lag tussen de vele velden het domein Het Broek waar Geeraert van Breedam bestuurder en hovenier was. Zijn zoon Michaël zou omstreeks 1650 bij het turfsteken in een van de turfputten in het broek een Mariabeeldje gevonden hebben. In de winter van 1760 heerste er een strenge winter waarbij alle vijvers in het broek dichtvroren behalve deze waar het beeldje was gevonden. Hierdoor werden er aan het Maria-beeldje wonderlijke krachten toebedeeld en werd ter ere van Onze-Lieve-Vrouw een kapelletje gebouwd. De plek groeide doorheen de jaren uit tot een bedevaartsoord waarbij er werd gebeden voor genezing van oogkwalen, koorts en allerlei andere gunsten. Het oorspronkelijke beeldje van Onze-Lieve-Vrouw overleefde een brand niet en werd vervangen door een nieuw beeld van de hand van beeldhouwer Bernaerts uit Blaasveld.

Ondertussen werd een logische verklaring gevonden voor het mysterie van het miraculeuze water. Een ondergrondse waterbron, gevoed door de hoger gelegen Kebbingen zorgt er voor dat dit stukje van de vijver ijsvrij blijft.

Kapelletje van OLV van Gedurige Bijstand

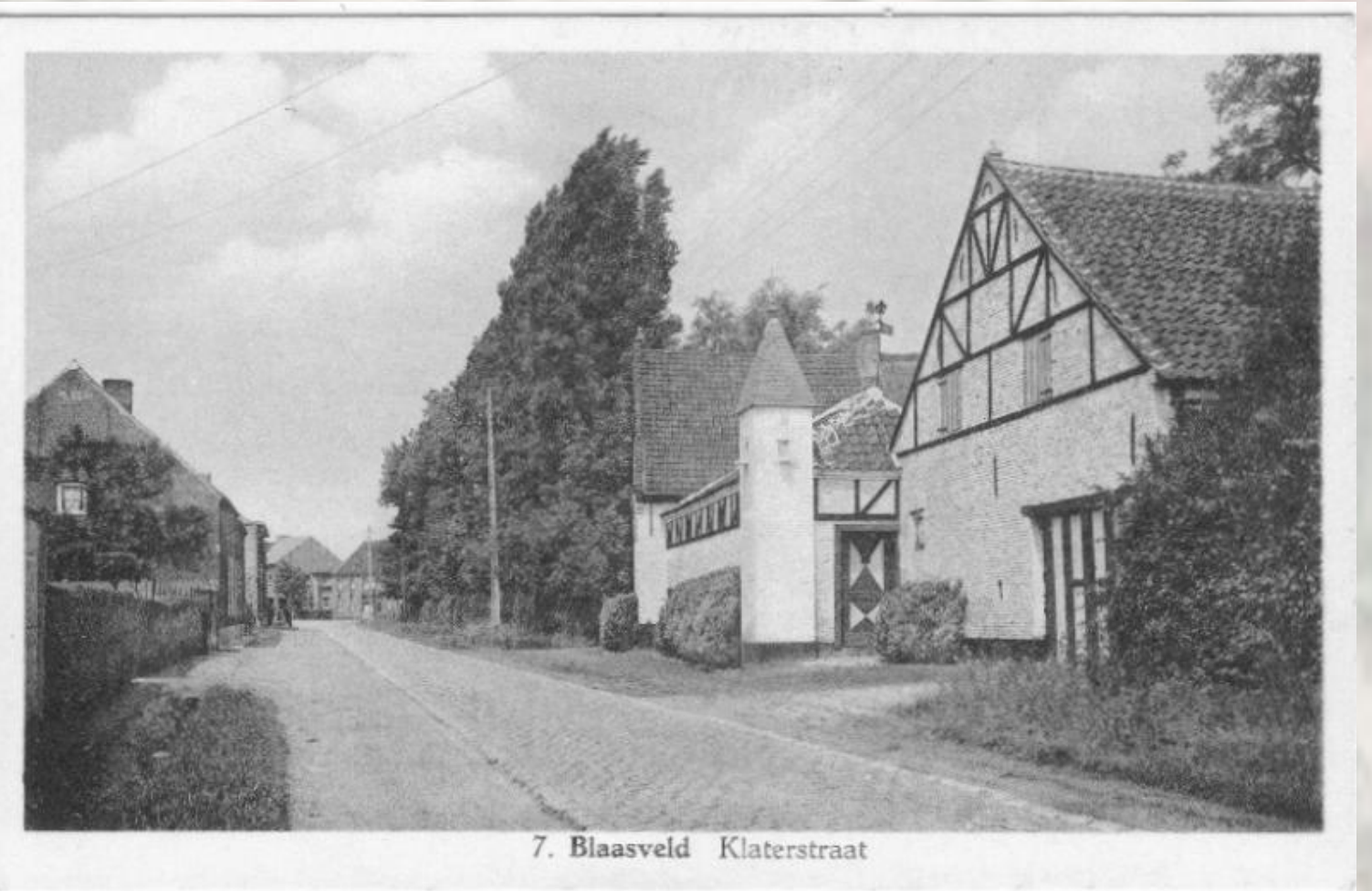
In 1901 laat Petrus Johannes Bernaerts aan de Heihoek een kapel bouwen. Het verhaal gaat dat hij de kapel had laten bouwen nadat er in de familie verschillende sterfgevallen na elkaar zouden zijn geweest, doch hier zijn geen bewijzen van gevonden. Een andere mogelijke verklaring is dat Mariaverering de nodige de nodige troost en steun gaf om de zware crisis van de landbouw in de 19de eeuw door te komen.

In de kapel hangt een ongewone kruisweg. Hier in deze kapel werden prenten ingelijst in houten kaders bekroond met een kruis, alles bewerkt met mooie insnijdingen. De prenten werden gedrukt bij Louis Auguste Turgis, Als drukker kregen vooral de religieuze prenten (lithografie en chromolithografie) voor de katholieke Spaanse en Latijns-Amerikaanse wereld zijn voorkeur. Dit verklaart zijn bijhuis te New York en de tekst in drie talen op de afbeeldingen van de kruisweg te Blaasveld: Frans, Spaans en Engels. Vermoedelijk zijn deze gedrukt rond 1893. Via welk kanaal ze in de Heihoek terecht kwamen, is niet geweten. In 1998 werd deze kapel door de Vlaamse overheid beschermd wegens zijn historische en volkskundige waarde.

Molenhuis

In 1656 werd de bouw van een “standergraenwindmolen” gestart, dit door toedoen van Margaretha de Hornes en Agnes Bernardina de Montmorrency-Cressy. Dit octrooi van “maelderije en eenige windt” verkreeg ze uitzonderlijk in 1652 van zijns majesteits tolkamer te Vilvoorde om op de “Heyde teghen de galghé tot Blasvelt”een windmolen op te richten. Er dienden jaarlijks “24 Artoische ponden” voor betaald te worden. Het merkwaardige Molenhof met stalling, schuren en toebehoren en de met riet bedekte lemen molenaarswoning wordt gebouwd op de splitsing van de baan naar Leestheide en de vroegere heirbaan van Mechelen naar Dendermonde. Het Elleboogstraatje ligt vlak voor de plek waar ooit de molen stond. De molenaar had immers het recht op de wind. Men moest daarom voor het bouwen van woningen op verschillende meters afstand van de molen blijven.

In de gerestaureerde toegangsboog naar het Molenhof is het zegel van de graaf van Coupigny verwerkt. De eerste molenaar is Michael van Breedam en zijn echtgenote Elisabeth de Bruyn, dochter van Cornelius de Bruyn en Catharina van Wanghe (zuster van pastoor van Wanghe). Cornelius de Bruyn was domeinbestuurder en rentmeester van het kasteeldomein, functies die hij overnam van zijn vader Petrus de Bruyn. Vanaf dan ontstaan vele molenaarsgeneraties van de familie Van Breedam. In deze familiehoeve in Blaasveld op het domein werd sinds de 17e eeuw graan tot jenever gestookt. Later werd op het domein door de huidige erfgenamen een whiskystokerij ondergebracht.

De kastelen van Blaasveld

Kasteel van Blaasveld

Het oorspronkelijke kasteel dateert uit de 12de eeuw en werd gebouwd op de plaats van de voormalige motte. De contouren van de oude vestigingstoren zijn nog te herkennen op de oude prent van het kasteel.

Het kasteel werd gedurende eeuwen bewoond door de plaatselijke adel, tot het vanaf de 19de eeuw in privéhanden terecht kwam.

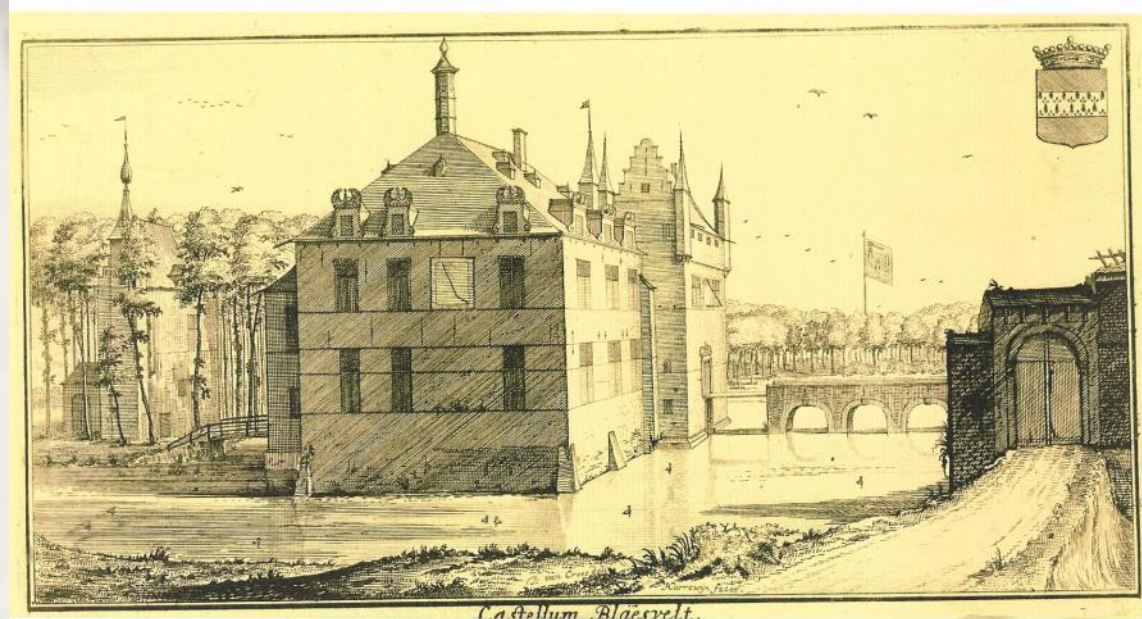
Het kasteel lag te midden van een groot park met daarrond landerijen. Het park werd in de 18de eeuw aangelegd als een parktuin. Uit deze periode dateert ook de tamme kastanjelaar die in 1978 als monument werd erkend.

Bij het kasteel hoorde ook een 17de eeuwse pachthoeve “Neerhof” met een tiendenschuur.

Buiten de muren van het kasteel werd in de 18de eeuw een kapel gebouwd gewijd aan Sint-Franciskus. De oorspronkelijke kapel bij het kasteel werd samen met een stuk van het kasteel al eerder afgebroken.

In 1946 werd het kasteel volledig afgebroken en vervangen door een villa.

Verskillende dreven in een stervorm aangelegd verbonden het kasteel met de omliggende verbindingswegen.

Een van de dikste tamme kastanjelaars van het land staat op het kasteeldomein. De kastanjelaar wordt in 1978 beschermd als monument. Hij heeft een omtrek van 8,42 meter en een kruin van zowat 45 meter doorsnede en een hoogte van 34 meter.

Sint-Franciskuskerk

De als monument beschermde kapel bevindt zich net buiten de slotgracht van het voormalige kasteel van Blaasveld.

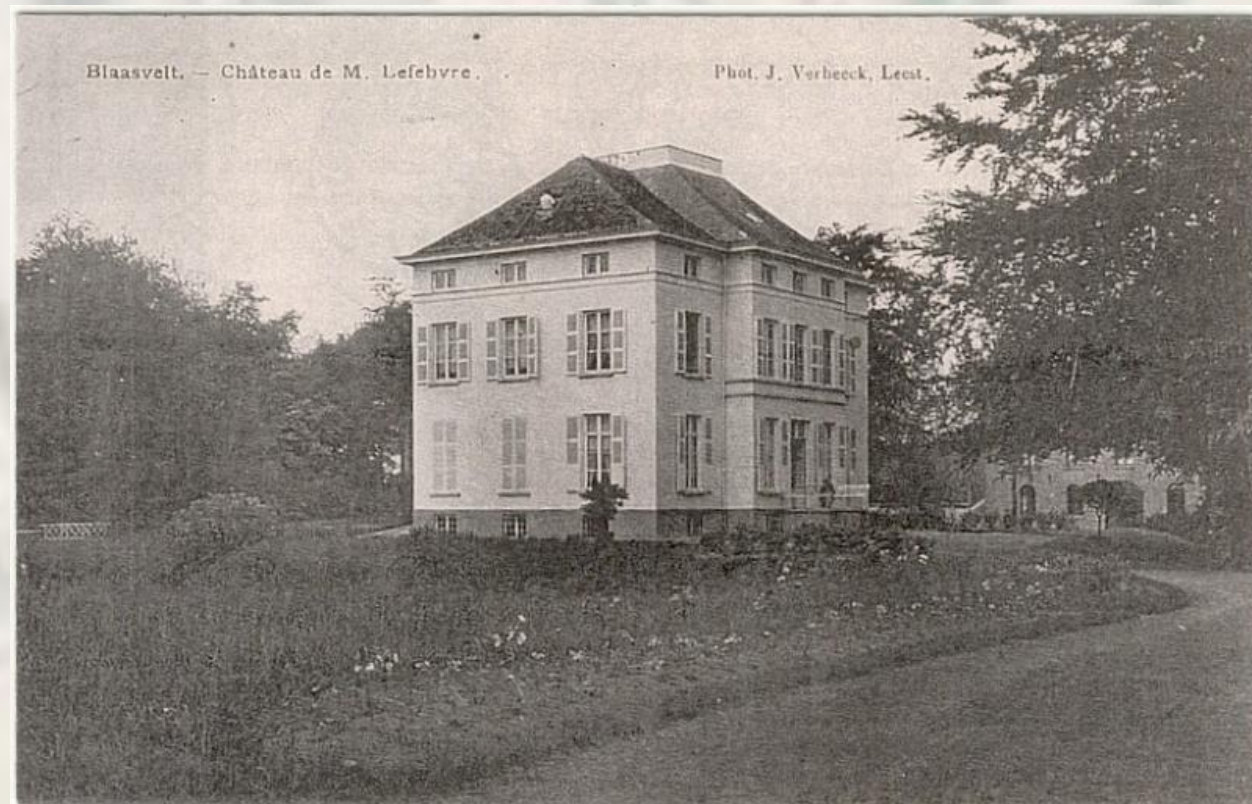
De exacte datum van de kapel valt moeilijk te achterlaten. Wel werd ze reeds vermeld op de Ferraris-kaart van 1777. Op een figuratieve kaart van het kasteel van 1781 staat het kapelletje al afgebeeld. Na de afbraak van de slotkerk werd de 14de eeuwse altaarsteen in deze kapel ondergebracht.

Kasteel van Lefebvre en bijhorende kapel

Het kasteel werd voor de eerste keer in 1689 vermeld. Het oorspronkelijke classicistische kasteeltje kwam in 1789 in bezit van de familie Wouters de Jauche. Alexander Wouter de Jauche was van 1830 tot aan zijn overlijden in 1888 burgemeester van Blaasveld en werd opgevolgd door zijn kleinzoon Albert Lefebvre. Deze werd vervolgens opgevolgd door zijn beide broers.

Kasteel Den Berg werd in 1914, tijdens de Grote Oorlog vernield. In 1921 werd het door burgemeester Ludovic Lefebvre in Vlaamse neo-renaissancestijl heropgebouwd.

Kasteel Bel-Air

De jaren 1890 tot 1914, de *belle époque*, werden gekenmerkt door een *joie de vivre*. Een levenshouding die ter plaatse in concreto werd gebracht door het kasteel Bel-Air, dat in 1810 werd gebouwd door Charles du Trieu, de toenmalige burgemeester die het gebouw gebruikte tijdens de wintermaanden als jachtslot en 's zomers als buitenverblijf.

Kasteel Bel-Air is een laat-classicistisch kasteeltje uit 1810 met bijhorend hovenierswoning. Het werd gebouwd op grond van de pachthoeve Briart.

Het kasteel kwam later in handen van de familie de Wargny, die het vervolgens in 1921 aan de brouwersfamilie Van den Bogaert verkocht.

Het kasteel werd verbouwd en deels gesloopt in 1965, en later aangekocht door de gemeente Blaasveld.

Het park rond het kasteel werd aangelegd als een Engelse landschapstuin met vijvers, een ijskelder en een prieeltje met gloriëtte (verdwenen).

De kapel van OLV Ten Berg staat op het voormalige domein van het kasteel van Lefebvre, burgemeester van Blaasveld. De kapel werd in 1887 gebouwd door de toenmalige burgemeester A.Lefebvre. De rechthoekige kapel is opgetrokken in baksteen met een leien zadeldak. Het interieur met tongewelf is bepleisterd en beschilderd. Op het neogotische altaar staat een Onze-Lieve-vrouwbeeld. Links hangt een ex voto gedateerd 1886. Het torentje verbergt vermoedelijk nog een klokje. De kapel kwam doorheen de jaren in verval. In 1987 werd ze hersteld en opnieuw ingewijd.

Blaasveld op de kaart

Op heel wat oude kaarten word Blaasveld vermeld. Vaak zijn hier ook de huizen en kerken te zien. Reis mee door de tijd ...

Kaart uit de eerste atlas van 1592

Op een kaart uit de 17de eeuw van J. Derkenis werd een opmerkelijk detail bijgevoegd: de “Kercke en 't Hof van Blaesvelt”. Het is niet bewezen dat de schets van deze gebouwen overeenstemmen met de toenmalige werkelijke vorm. Dit is de oudste kadasterplan opgemaakt van Blaesvelt en waarbij het kasteel het perceelnummer 1 krijgt. De kaart is oost-west gericht.

1712. Frick. Cartes des Pays-Bas. Bemerkt vooral de inplanting en vorm van de woningen, kerk en pastorie.

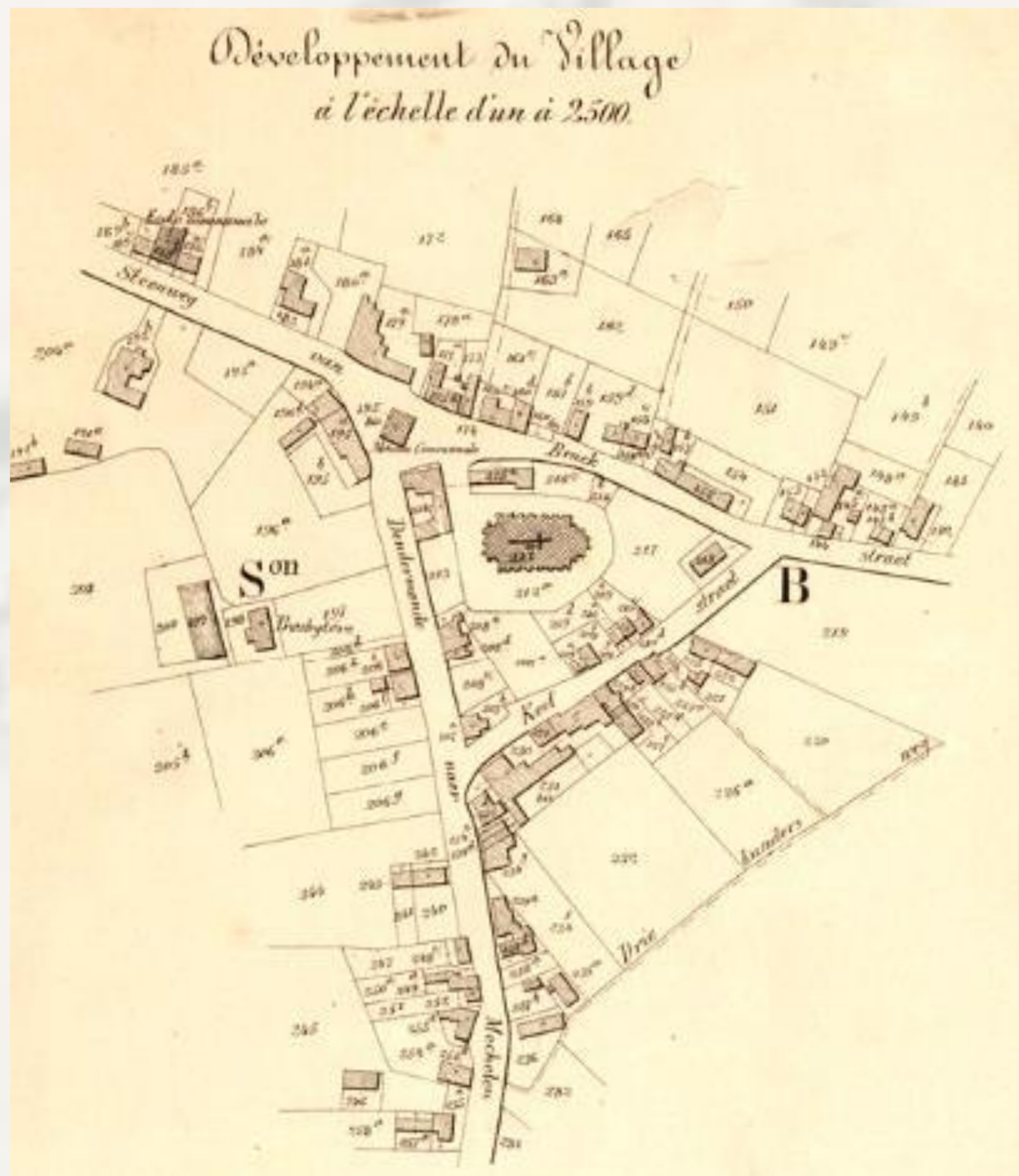
1745-48 Villaretkaart. In opdracht van Franse bewind werden kaarten getekend door Jean Villaret.

Ferriskaart 1771-78 Kabinetskaart der Oostenrijkse Nederlanden en het Prinsbisdom Luik, 1771 - 1778

Een “Caerte figurative van het casteel tot Blaesvelt “van landmeter J.B. Van Nieuwenhuysse werd gemaakt in 1781 als kadasterkaart van Blaasveld. Hier is de toenmalige kerk en de pastorie te zien in een perspectieftekening.

Poppkaart (kadasterkaart) 1842-1879. Bemerkt hoe onze dorpskern is gewijzigd in al die jaren.

Atlas der Buurtwegen (inventarisatie van alle openbare wegen en private wegen met openbare erfdienstbaarheid (1843-1845)